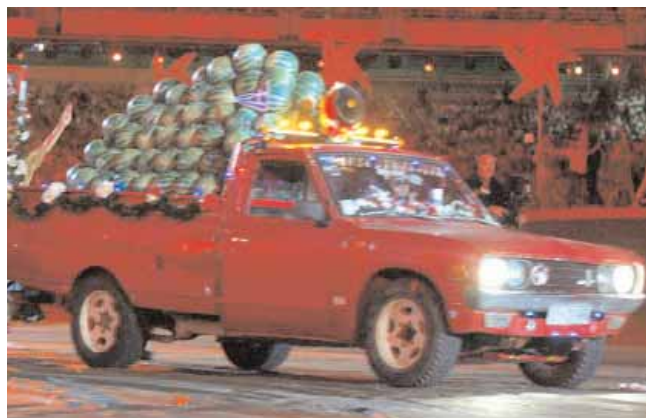

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ...

Η εκδίκηση της γυφτιάς...

Από τον ΧΡΗΣΤΟ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

ΒΟΥΖΙΑΝ οι δρόμοι και τα πεζοδρόμια του Κολωνακίου από το γνωστό του πλήθος. Στα μαγαζιά, οι ηλιοκαμένες κυρίες συζητούν με τις υπερενθουσιώδεις πωλήτριες για τα καμώματά τους του καλοκαιριού (τι καμώματα, δηλαδή; Τις περιπλανήσεις τους με τα κόττερα, πού και τι φόρεσαν στις... αποβάσεις τους, τέτοια). Στις καφετέριες, πάλι, το «εκλεπτυσμένο μπίρι-μπίρι» έχει και αυτό τη δική του, ιδιαίτερη χροιά. Κάτι σαν μουσική της ανώδυνης υπόκρουσης, που ακούγεται συνήθως στα σαλόνια και στα ασανσέρ των καλών ξενοδοχείων.

ΞΑΦΝΙΚΑ, όμως, η πιο υπέροχη... μουσική που άκουσα ποτέ μου, έρχεται και αναστατώνει τη μικρή αυτή «κυψέλη» - τις μέλισσες και τις σφήκες της. Είναι τα μεγάφωνα ενός παλιού, καταγδαρμένου, κάποτε κόκκινου «Ντάτσουν», από τα οποία ξεχειλίζει η μελωδική φωνή του αρειμάνιου γύφτου που διαλαλεί την μπίζνα του.

«Ο παλιατζή-ης. Ο-λα τα παλιά αγορ-άξω. Σπί-τια και αυλές καθαρί-ζωω. Σί-δερα. Θερμο-σί-φωνες. Καζαν-άκια. Ο παλιατζή-ης». Και όλοι οι τονισμοί να πηγαίνουν περίπατο, στα λάθος φωνήεντα. Τα «ά» να τραβιούνται σε «αε», και τα «η» σε «ηε», έτσι που να πετυχαίνεται πάντα μια υπέροχη ομοιοκαταληξία.

ΤΟ ΜΕΛΙΣΣΙ ενοχλείται - το βλέπεις. Γυρίζουν τα κεφάλια. Κοιτούν απαξιωτικά το αμάξι. «Πώς βρέθηκε εδώ, στον λαμπυρίζοντα κόσμο μας ετούτο το σαράβαλο», θα σκέφτηκαν, ίσως. «Μα τι θα γίνει κάθε μέρα μ' αυτήν τη φασαρία», γκρίνιαξε, στην μπουτίκ, η κυρία που ενημερωνόταν για τη χειμερινή κολεξιόν. Στα μαγαζιά αυτά, όλα της περιοχής, ακούγεται, βλέπετε, άλλη μουσική. Τυποποιημένη, των πλεί-λιστ ραδιοφώνων. Και αν ακούγεται, κάποιες φορές, μια «διακοπούλα» στα τραγούδια, είναι συνήθως από φωνή που προσπαθεί να είναι αισθησιακή και (χωρίς προσπάθεια) λέει σαχλαμάρες. Γι' αυτό τους ενόχλησε το μεγάφωνο του αρειμάνιου γύφτου!

ΠΟΣΩ μάλλον, όταν τα μεγάφωνα, ξαφνικά, έγιναν δύο, και τότε η «εκδίκηση της γυφτιάς» έγινε κάτι σαν θεσπέσια όργανα. Ενα ντουέτο αλησμόνητο, από δύο μεγάφωνα Ντάτσουν, για ακροατήριο ενοχλημένο. Ο δεύτερος... τενόρος διαλαλούσε τα άνθη του, που ξεχειλίζουν από την καρότσα και έδιναν ομορφιά ανεπίπρωτη στο τοπίο των παρακαρισμένων τζίπ και των άλλων γυαλισμένων και καινούργιων Ι.Χ.

«Και γαρδένιες. Και καμέλιες απ' το Πήλιο. Και φυτά εσωτερικά για τα ωραία σας σπίτια». Όλα τα «και», τονισμένα υπερβολικά. Κι ωραία.

ΜΑΘΑΙΝΩ πως, τώρα τελευταία, είναι καθημερινή η επίσκεψη των δύο αυτών... τενόρων στο Κολωνακί. Που πάει να πει πως έχει κι εκεί πελατεία. Αμα έχεις υπομονή, να περιμένεις και να παρακολουθήσεις, θα τη δεις κιόλας. Είναι οι κοπέλες των σπιτιών (Φιλιππινέζες, Σριλανκέζες, Μολδαβές, Αιθιοπίδες), που κατεβαίνουν από τις πολυκατοικίες φωνάζοντας «έλα φίλε». Αλλη έρχεται με ένα χαλασμένο φλωτέρ και του λέει «το καζανάκι είναι πάνω» και άλλη φεύγει με μια πλουμιστή καμέλια από τον Βόλο!

Η ΠΣΕΚΑ ΣΤΙΣ ΗΠΑ ΒΡΑΒΕΥΣΕ ΤΗΝ ΚΟΝΤΟΛΙΖΑ ΡΑΪΣ ΦΕΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΙΟΣ ΦΑΣΟΥΛΑΣ ΓΡΑΦΕΙ...

Αφιέρωμα στην Κύπρο και στην ελληνική διασπορά

*Χώρα τρανή, χώρα αιματοβαμμένη
Εμένα τη χώρα μου την πούλησαν τ' αδέρφια μου
Δεν είμαι πλέον απόγονος
Μα ούτε των παιδιών μου πρόγονος
Εγώ κατάγομαι από το πουθενά
Κι ούτε μπορώ με τον καθένα να μιλώ
Για ιστορίες των ενδόξων προγόνων μου
Εμένα τη χώρα μου την έκλεψαν οι φίλοι
Εμένα τη χώρα μου την πούλησαν τ' αδέρφια μου.*

(<http://melbourniotis.blogspot.com>)

Ξεκινήσαμε μ' αυτό το μεστό ποιηματάκι διαμαρτυρίας και αγανάκτησης απόδημου φίλου από την Αυστραλία, ο οποίος μεταξύ άλλων σημειώνει ότι: «αυτές τις μέρες η κ. Κοντολίτζα ΡαΪς λαβαίνει βραβείο από την Κυπριακή Κοινότητα της Αμερικής. Γι' αυτό και πάλι επαναλαμβάνω, οι αδερφοί μου πούλησαν τη χώρα μου».

Τελευταία οι βραβεύσεις έχουν γίνει της μόδας. Κάτι «ηγέτες» (αναφερόμαστε στο διεθνές πολιτικό πεδίο) μεγάλων μεγεθών κρίθηκαν και κρίνονται, εν έτει 2008, ...για την εισφορά του μεγάλου τους έργου, όπως παράδειγμα, ηγέτες-πρόεδροι - διπλωμάτες, που διέλυσαν και στρωματοποίησαν, αν όχι την ανθρωπότητα, ολόκληρα κράτη και λαούς. Τη Μέση Ανατολή και γενικότερα την Ασία, την Ανατολική Ευρώπη (πρώην Σ.Ε.) και τα Βαλκάνια και για να φτάσουμε στα δικά μας, τη μαρτυρική Κύπρο, η οποία διανύει την τέταρτη δεκαετία με ψευδοδιαπραγματεύσεις και με το δούλεμα ψιλού γαζιού Τούρκων και Αμερικάνων.

Σ' αυτή την τέταρτη δεκαετία έχουμε και το «Γιάννης πίνει Γιάννης κερνάει» και οι υποψήφιοι βραβευμένοι χορεύουν, όπως και τώρα με την υπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ να σέρνει το χορό της βράβευσης με κυπριακό μαντίλι και να καμαρώνει (έτσι τη φανταζόμαστε εμείς) σαν γύφτικο σκεπάρι.

Πολλά έχουμε ακόμα να δούμε, ατέρμονα και αφύσικα και απαράδεκτα και τραγελαφικά από τους «ρυθμιστές» της ανθρωπότητας όπως και «βραβεύσεις» όπως θα δούμε παρακάτω από το Ομογενειακό Πρακτορείο:

«Η υπουργός Εξωτερικών των

ΗΠΑ, Κοντολίτζα ΡαΪς, θα είναι το τιμώμενο πρόσωπο του φετινού 24ου Συνεδρίου της ΠΣΕΚΑ και της Ενιαίας Προσπάθειας Ελλήνων, που θα πραγματοποιηθεί στην Ουάσιγκτον από τις 21-23 Μαΐου. Η βράβευση της Αμερικανίδας υπουργού Εξωτερικών θα λάβει χώρα στη διάρκεια του επίσημου δείπνου του συνεδρίου, το βράδυ της 22ας Μαΐου, στο ξενοδοχείο Willard, παρουσία του υπουργού αναπληρωτή Εξωτερικών, Τζον Νεγρεπόντε, του πρώην υφυπουργού Εξωτερικών, Νίκο-

λας Μπερς και επιφανών μελών του Κογκρέσου».

Τι να πούμε τώρα για την κυρία ΡαΪς και οποιαδήποτε κυρία και κύριο της Αμερικανικής διπλωματίας; Τους αξίζουν βραβεύσεις, μάλιστα για ένα ζήτημα που καίει και μάλιστα από τους ίδιους Κύπριους της Αμερικής; Και πώς να ξεπεράσουμε το μέγα απόστημα της κυρίας ΡαΪς με τη δήλωσή της, «Η Μακεδονία αξίζει να είναι μέλος του ΝΑΤΟ». Μήπως πρέπει και γι' αυτή τη δήλωσή της να πάρει ακόμα ένα βραβείο, από τους Έλληνες αυτή τη φορά;

Να γιατί λέμε τη σοφή παροιμία με το Γιάννη, εν έτει 2008 και επαναλαμβάνουμε από σχολιό μας, «Μια φορά κι έναν καιρό... Στον ρου της «Νέας Τάξης Πραγμάτων» ότι: «Την τύχη του κάθε λαός την κάνει μοναχός του και όσα του φταίει η κούτρα του δεν του τα κάνει ο σκληρός του».

Κλείνοντας το μικρό αφιέρωμα, από έναν άλλο φίλο ποιητή, απόδημο της Αμερικής, αναδημοσιεύουμε το ποίημα του:

Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΕΙ (Στην Κύπρο)

*Ο αγόνας της φωτιάς σου, στα φεγγάρια δεν θα σβήσει
κι ανγή της λευτεριάς σου, θα ξανάρθει, κι ας αργήσει.
Οι λεβέντες θα τολμήσουν, τη σημαία να σηκώσουν
και τις σφαίρες θ' αφηγήσουν, που το σώμα θα τρυπήσουν.
Οι ματιές όλου του κόσμου, από την ντροπή θα κλείσουν
σου τ' ορκίζομαι, στο φως μου, στάλα δάκρυ δεν θα χύσουν.
Τ' όραμά μου ζωντανεύει, μ' άρμα του τη λευτεριά σου
στους ορίζοντες γυρεύει τα ηρωικά παιδιά σου.
Κι ασπρογάλαζα σεντόνια, στα δοκάρια χαιρετίζουν
στάζουν αίμα, στάζουν δάκρυ και με πόνους σ' απεντίζουν.
Τα παιδιά ολόγυρά σου, φυλούν τα σύμβολά σου
έρμη να μη ζει η καρδιά σου, μήτε άδεια η αγκαλιά σου.
Μήτε οι πόνοι σε λυγίσαν και το κύρος σου δε χάθη
κι όρθιο το κορμί σου στάθη, από των βάρβαρων πάθη.
Στα παιχνίδια, στις πλεκτάνες έδωσες πια εξετάσεις
και τον τρόπο έχεις δαμάσει και τις άγριες εντάσεις.
Κάνε κουράγιο αδελφή, Κύπρο μου, αγαπημένη
και κράτα την ανάπνα σου να είναι πυρωμένη.
Θα 'ρθει η μέρα που ξανά θ' αστράφουμε τ' αστέρια
κι όλοι οι εχθροί σαν παλαβοί θα δώσουν τα χέρια.
Στους κήπους σου θε να σταθούν του κόσμου περισσότερα
και τα πουλιά στα ράμφη τους δε θα κρατούν μαχαίρια.
Τη λευτεριά θα τραγουδούν κι ύμνους για την ελπίδα
κι εσύ θα λάμπεις στα λευκά, όμορφη Ελληνίδα.*

(24 Ιουνίου, 1976, Τετ Καψάλης tedkaps@msn.com)